

JURYRAPPORT 2018

- tweede nominatieronde -

De jury

Juryvoorzitter Leontien Wiering (directeur Het Klooster, Woerden), Raoul Boer (directeur Schouwburg Hengelo), Katinka Enkhuizen (programmeur Theater Rotterdam), Gonny Gaakeer (actrice), Nasim Miradi (theatermaker, Rose Stories), Hans Smit (journalist) en Hillechien Steenbruggen (programming en marketing Schouwburg Het Park, Hoorn).

De uitreiking

Tijdens het Nederlands Theater Festival en TF Jong van 6 t/m 16 september 2018 worden de genomineerde voorstellingen, indien mogelijk, gepresenteerd in De Krakeling. Op zondag 16 september ontvangen de genomineerden hun Zilveren Krekel tijdens de Jeugdtheatermiddag in De Krakeling. Het festival wordt afgesloten met het Gala van het Nederlands Theater waar de Gouden Krekel 2018 voor de meest indrukwekkende productie en de meest indrukwekkende podiumprestatie wordt uitgereikt.

De prijzen

Gouden Krekel voor de meest indrukwekkende jeugdtheaterproductie

Gouden Krekel voor de meest indrukwekkende podiumprestatie in het jeugdtheater

Alle genres binnen de podiumkunsten voor jeugd en jongeren komen in aanmerking voor de prijzen. Door het jaar heen reikt de jury Zilveren Krekels uit. Deze winnaars vormen de genomineerden voor de Gouden Krekels. De Zilveren Krekel bestaat uit een prent gemaakt door acteur en kunstenaar Niek van der Horst. De Gouden Krekel is een abstract in brons gegoten Krekel, gemaakt door beeldend kunstenaar Vincent de Kooker.

Genomineerd voor de Gouden Krekel 2018 voor ‘meest indrukwekkende jeugdtheaterproductie’ en winnaar van een Zilveren Krekel 2018:

De onzichtbare man – Theater Artemis (4+)

© Kurt Van der Elst

‘Het is gezien, het is niet onopgemerkt gebleven’ is een gevleugelde uitdrukking in de Nederlandse literatuur en tevens een wetmatigheid in het theater. Zonder publiek geen voorstelling. Maar wat als het publiek er wel is, maar onzichtbaar voor de spelers? In *De onzichtbare man* van Theater Artemis speelt Jetse Batelaan een virtuoos spel met zichtbaarheid en onzichtbaarheid waar iedereen vanaf vier jaar een geweldig plezier aan beleeft. Een heerlijk absurdistische voorstelling óver een voorstelling die niet door dreigt te gaan omdat het publiek niet is op komen dagen. De enige speler die ons wel kan zien is de voor ons onzichtbare pianist Rob die in al zijn onzichtbaarheid zoveel sympathie weet op te wekken dat we chips voor hem halen. En dan is *De onzichtbare man* ook nog een lust voor het oog en technisch virtuoos. Van een onzichtbare ladder die gordijnen doet bewegen tot een indeukend kussen op Robs pianokruk, we blijven ons vergapen. Als de voorstelling voortijdig dreigt te stoppen zijn we zelfs bereid een andere wetmatigheid in het theater te doorbreken door te roepen dat we er echt wel zijn. En of ze toch alsjeblieft willen doorspelen. Het klinkt bijna wanhopig. Van *De onzichtbare man* kun je gewoon geen genoeg krijgen. Een gebalanceerde mix tussen spel, decor en technische vernuftigheid waarbij alles tot in de details klopt.

KID – BOG., Het Zuidelijk Toneel en hetpaleis (8+)

© An-Sofie Kesteleyn

Voor het eerst maakt de Nederlands-Vlaamse theatercollectie BOG een kindervoorstelling, en direct met succes. *KID* is een fenomenale voorstelling waarin de generatiekloof tussen volwassenen en kinderen de vorm van een muur heeft gekregen. De ouders kijken tegen de kale achterkant aan en horen wat de spelers, gestoken in dierenpakken als animatoren in een pretpark, met hun kinderen uitspoken. Ze zijn de controle volkomen kwijt en dat is even wennen. Het enige wat hen rest is zich te schikken in de rol van figurant waar de spelers van BOG hen uiterst charmant in manoeuvreren. Waren ze nog maar kind, dan konden ze meekijken. Nu kunnen ze slechts lijdzaam toehoren hoe hun volwassenheid wordt ontleed en gefileerd. Aan de kinderkant blijft niets onbesproken: van het lijf van de volwassenen, het gedrag, habitat, hulpstukken, tot geld, denken, zelfstandigheid, liefde en seks. De tekst zit ontzettend knap in elkaar en is intelligent, vol humor en rake observaties. *KID* is origineel, leerzaam, confronterend en goudeerlijk.

Princess – Theater Sonnevanck, Toneelgroep Oostpool (14+)

© Sanne Peper

Kan een regisseur alles van je vragen? Ook dat je een scène naakt acteert? Is de regisseur nog wel de baas als je eigen grenzen worden overschreden? Waar stel je paal en perk? Nadja in de voorstelling *Princess* van Toneelgroep Oostpool en Theater Sonnevanck trekt een grens en weigert. Dan maar geen voorstelling. Aan technicus Tarik de ondankbare taak om het publiek te informeren over het 'technisch mankement' waardoor de voorstelling niet door kan gaan. Terwijl er met zijn techniek niks mis is. *Princess* ontvouwt zich dan als een voorstelling óver een voorstelling. De in allerijl opgeroepen regisseur, de technicus en de actrice nemen in verschillende scenario's elk de rol van de vrouw op zich, waarbij ze tegen hun eigen morele grenzen aanlopen. Het levert een subtiel spel op over machtsverhoudingen en rolpatronen binnen, maar ook zeker buiten het theater. In de trailer zitten we er bovenop, worden we rechtstreeks aangesproken en ontkomen we niet aan het bepalen van ons eigen standpunt. *Princess* brengt een zeer actueel thema zo heel dichtbij.

Genomineerd voor de Gouden Krekel 2018 voor 'meest indrukwekkende podiumprestatie' en winnaar van een Zilveren Krekel 2018:

Sarada Sarita Keilman als Boze Heks in de voorstelling *Grimm – Junior Company/Het Nationale Ballet, ISH Dance Collective (8+)*

© Petrovsky and Ramone

In *Grimm* loopt de wereld van de videogames naadloos over in het sprookjesidoom van dwergen, heksen en een vergiftigde appel, gaan de techniek van klassiek ballet en die hiphop van begin tot eind een boeiende confrontatie aan én leven ze samen nog lang en gelukkig. De makers van *Grimm* hebben de ingrediënten van Roodkapje, Sneeuwwitje, de

zeven dwergen, Doornroosje, Hans en Grietje gemixt, waarbij een spannend spel wordt gespeeld met de begrippen Goed en Kwaad. Juist de Boze Heks steelt daarin de show en dat is volledig op het conto te schrijven van Sarada Sarita Keilman. Haar performance is ronduit magisch. Met een enkel armgebaar weet ze het podium te vullen en alle aandacht naar zich toe te trekken. In het gevecht met de zeven dwergen lijkt ze over middelpuntvliedende krachten te beschikken. De weerloze dwergen komen virtuoos buiteland in alle hoeken van het podium terecht. Keilman voegt opvallende dansstijlen toe aan het al rijke idioom van deze ultiem gemixte voorstelling. Met waacking en voguing maakt zij niet alleen van de heks een sterk personage, zij geeft de hele voorstelling hiermee magie en pit. Technisch begaafd, maar ook muzikaal en expressief tot in haar vingertoppen.

Het toneelbeeld in *De Waanzinnige Boomhut van 13 verdiepingen* – Meneer Monster, CDP Theatre Producers (5+)

© Sanne Peper

‘Knotsgek ADHD theater’ luidde de kop boven een recensie van *De Waanzinnige Boomhut van 13 verdiepingen*. De achtjarige Terry en Andy, die stuiterend over het toneel gaan, trekken inderdaad veel aandacht naar zich toe, maar hebben in het toneelbeeld een geduchte concurrent gevonden. Een ogenschijnlijk willekeurige verzameling decorstukken, installaties, kostuums en rekwisieten krijgt in handen van Jantien Roozenburg en Jan

Willem van der Schoot vleugels. Ze imponeerden niet alleen de Krekeljury; de Australische producenten van het origineel namen hun aanpassingen op het toneelbeeld van Mark Thompson over. De manier waarop een wel heel angstaanjagend personage wordt geïntroduceerd zou niet misstaan in een mega filmproductie. De jury kwam ogen te kort voor wat een ode aan de mogelijkheden van theaterbeeld en techniek is geworden.